

«Περίφημα είμπορούμε νά συζήσωμεν καί χωρίς τās έκκλησιαστικές διατυπώσεις, δέν έπαυσε σκεπτομένη ή ingénue. Κερδίζει άρχετá. Τόν προτιμώ από κάθε άλλον! Μά την άλήθεια παρευθύς θά δεχθώ! Προς τί νά τόν λυπήσω τόν καυμένον με την άρνησίν μου: Του θάνουν αί τόσαι άλλαι άπογορευσεις της ζωής.»

—“Οχι! δέν μπορώ! έξερώνησεν ό κιωμακός, πειτών μικράν την έφημερίδα. Τέτοιον τρισαναθεματισμένον χαρχατήρα έχω! Δέν μπορώ νά νικήσω τόν έαυτό μου! Κτυπήστε με, θρρίστε με, ό,τι θέλετε κάμετε, μά θά σάς τó πώ. Μάρια Άνδρέεβνα!

— Καλά, καλά. Φθάνουν τόσα άποσιωπητικά. (Ομιλήστε επί τέλους ελεύθερα, άφού σάς τó επιτρέπω...

— Μανουλά μου! Περιστερουλά μου! Συγγνώμην... γονατιστός φίλω τó χεράκι σας...

Είς τούς εφθαλμούς του κιωμακού εράνησαν χονδρά δάκρυα...

—“Ομιλήστε, λοιπόν, άνόητε! Τί συμβαίνει!

— Δέν έχετε άρά γε, περιστερουλά μου... ένα... ποτηράκι βότκα! Καίεται ή ψυχή μου! “Υστερ’ από τó χθεσινό γλέντι στό στομάχι μου συμβαίνουν ναυμαχίες σωττες διαφόρων εξείων, που κανείς χημικός δέν μπορεί νά τās εξοιχάξω. Με πιστεύετε; Είμαι άνω κάτω! Δέν μπορώ νά ζήσω!

“Η ingénue έσκυλίνησε, συνωφροώθη, άλλ’ εύτυχώς γρήγορα έγινε κυρία έαυτής καί έδωκεν εις τόν επισκέπτην της ένα ποτηράκι βότκα... “Αρα την κατέπιεν εκείνος, άνέζησε καί ήρχισε νά διηγείται χαριτωμένα ανέκδοτα.

(Έκ του Ρωσικού)

ΦΥΛΛΙΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θέατρον Συντάγματος.

Τό Πανόραμα του κ. Μωραϊτίνη έρέτος υπερέβαλε τά «Παναθήνια» εις φαιδρότητα. Τά γεγονότα του έτους έσατυρήθησαν εύφυως ήμᾶλλον έτραγουδήθησαν διότι καί έδώ τó ᾄσμα υπερεπεί του πεζού λόγου. Τό λεπτόν χιούμορ του συγγραφέως εύρσκει εύκαιριαν νά παρουσιασθῇ ατάκτως, άλλ’ έπιτυχώς. “Η κάλη—Ροζάν λέγει ένα χαριτωμένο τραγουδάκι, ή Γαβριηλίδου έδημιούργησε ένα νέον ρόλον βιαστικής υπεμπέκας, τά Καντιώτικα έρέτος έτραγουδήσαν καλλίτερα, τó τρίς της Ροζάν ως Άνοιξας καί τών κ. κ. Πλέσσα καί Χαντά ως υπερηλίκων απάλλαγέντων χαρίεστατον, ό κ. Πλέσσας ως νησιώτης με τó τραγουδι της δράκας άμιμητος, ως έπίσης νοστιμώτατος ως βλάκας, αί μικραί δεσποινίδες Πλέσσα ως άεροναύται έδωσαν μίαν καλλιτεχνικήν θεαματικήν έντύπωσιν. Χαριτωμένη καί πεταχτή ή κ. Ροζάν ως πικρότος εξαγγέλλων τετράστιχα.

Διαλογικώς, ό συγγραφέας έσατύρισεν άμειλίκτως τήν ύψωσιν του άρτου, τήν καθύσιν τών νεκρών, τήν υπόθεσιν του Παινέση, τήν προστασίαν τών Μεγ. Δυναμείων, τήν πρόγκαν ως εκδήλωσιν εύθυμίας καί τήν ύπουρικήν μεταρρύθμισιν. “Αλλα νούμερα εις τά όποια συναντάται τó Πανόραμα με τά «Παναθήνια» ως λ.χ. ή καταδίωξις τών συζύγων υπό της άστυνομίας, ή σάτυρα τών Κυριών με τās Καμελίας, είνε άνώτερα εις τά «Παναθήνια» καί ή Γαβριηλίδου δέ ως Γύφτισσα άλλοτε ήτο πολύ καλλίτερα. Τό «Πανόραμα» έσχε σειράν παραστάσεων με μίαν βραχυτάτην διακοπήν, καθ’ ήν μιάτην έπέπεσαν τά «Γεράκια» δράμα του στενογράφου αλλά καί πολυγράφου κ. Θωμά Θωμά. “Η διπλή επανάληψις του όνόματος κατέστησε δυσπίστους τούς άκροατάς προς πᾶσαν έπιτυχίαν. Τά «Γεράκια» άπέπτησαν ταχύτατα, αφήσαντα τó «Πανόραμα» νά έξακολουθήσῃ τήν άγουσαν εις τήν 40 παραστάσιν. Τά «Γεράκια» είναι βραδευμένα εις ένα δραματικόν διαγωνισμόν της Κων/πόλεως. Συνεπώς έξηγείται εύκολώτερον ή άποτυχία των.

Θέατρον “Ολύμπια.

Τά έφετεινά «Παναθήνια» είνε θεαματικώτερα, κομψότερα τών περυσίνων καί με περισσότεράν μουσικήν. Διακρίνεται μία σερνάτα του κ. Σαμάρα, τήν όποιαν ωραιότατα τραγουδεί ή κ. Νίκα, Μερικά κα-

λαμπούρια, επικίνδυνα διά τήν εποχήν αὐτήν τών κοιλιακῶν ένοχλήσεων, έγκαίρως έξωδιίσθησαν, ως καί σκηναί τινές άτυχεῖς. “Ο κ. Δεπενιώτης, τó τάλαντον του όποίου είχε δεσμευθῇ καί καταστή μονότονον εις τó άμπέχονον του ένωματάρχου, ήλευθερώθη εις τήν τρίτην πράξιν καί είχε δύο ωραιότατας έμφανίσεις ναυτόπαϊδος μαθητού καί ένός γέρωδανθῇ. “Η κ. Νίκα ως φοιτητής, χαριτωμένος κύριος. “Από τά ωραιότερα νούμερα ό Μαύρος γάτος με τή μαύρη γάτα (Δούης—Ίακωβίδης), αί δύο Κυρίαί με τās Καμελίαις με τήν θαυμασίαν άπομίμησιν της Κοτοπούλη υπό της κ. Νίκα καί της Κυδέλης υπό της κ. Μηλιάδου. “Ο Ίακωβίδης ως φιφτυ-του έφεδρος προσέθεσεν εις τούς ρόλους του μίαν νέαν έπιτυχίαν. Οί Σκάουτ—Μπέυς, θηλυκοί πρόσκοποι με κοντά πανταλονάκια, ωραιότατοι, καί έτι ωραιότεροι οί τήν έθνοφρουράν αποτελοῦντες καί ιδίως οί μιμούμενοι τούς κ. κ. Ταδουλάρην καί Μιστριώτην. “Ο Κλεάνθης έκαμε καί έρέτος τήν στιχουργικήν εμφάνισιν του έν συνοδεία μετá του Νικολού, του θαλασσινού Κλεάνθη. Τό νούμερο της Δούγκαν—Δεπενιώτου διεγράφη, ίσως δ’ αίσθητικούς λόγους, έν καί αρκετούς προσκάλες γέλωτας. Έρέτος ηνυνοήθησαν τά «Παναθήνια» καί με μίαν νέαν εμφάνισιν επί σκηνής, της μικράς δεσποινίδος Φλώρας Βορδόνι, ή όποία έχει ωραιότατην φωνήν μεσοφώνου καί καταχειροκροτεῖται ως άνθοπώλις.

Τά «Παναθήνια» διεκόπησαν επί τινας ήμέρας διά νά δοθῇ τó ρεαλιστικόν δράμα «Τό κατρακύλισμα», πεντάπρακτον, του Zaccane, του είδους της «Άγνώστου». Οί άκροαταί ήσθάνθησαν συγκίνησιν, αλλά καί οίκτον διά τήν άτυχή οίκογένειαν τήν όποιαν ό συγγραφεύς ρίπτει εις τήν έσχάτην βαθμίδα της κοινωνικής εξαχρείωσης, εις τήν δυστυχίαν, εις τήν συμφοράν, τόν θάνατον διά νά δείξῃ εις τήν μητέρα ότι μόνος σκοπός του βίου της πρέπει νά είναι ή άνάτροφή τών τέκνων της καί ή ήθικοποίησις των καί όχι ή έκπλήρωσις τών ιδίων της έπιθυμιών. Έργον άσπλαγχνον, αλλά διδακτικόν, ό ρεαλισμός του δέν συνίσταται εις τó νά κάμῃ τόν θεατήν νά έντρέπεται, αλλά νά σκέπτεται τās συνεπείας της μητρικής άφροσύνης. “Η κ. Νίκα, ό κ. Φύρστ καί ό κ. Δελενάρδος έπαιδαν πολύ καλά.

ΑΠΟ ΤΟ "ΠΑΝΟΡΑΜΑ,"

Η δ. Α. Ηλέσδα εἰς τὰ μεγάλα καπέλλα.

Θέατρον Κυδέλης

Νεώτατος συγγραφεὺς ὁ κ. Ροδοκανάκης ὑφίσταται ἀποτόμους μεταμορφώσεις. Ὑπερκαθαρεύων εἰς τὸ «De profundis», ἀρχιμαλλιαρὸς εἰς τὸν «Θρίαμβον». Τώρα ἐπελήφθη καὶ τοῦ θεάτρου ὡς δραματικός. Τὰ τρία μονόπρακτά του, ἂν καὶ κοινοτάτων ὑποθέσεων, ἀφῆκαν ἐντύπωσιν ζωηράν εἰς τοὺς ὀλίγους ἀκροατάς καὶ ἔδωσαν ἐλπίδας πολλὰς περὶ τῆς εὐδοκιμῆσεώς του ὡς δραματικοῦ συγγραφέως. Σπανίως πρῶτα ἔργα εἶχαν τόσον ἐνθαρρυντικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ «Θεατρίνα» εἶναι ἕνας κλαυσίγελως μιᾶς ἡθοιοποιού, ἢ ὅποια εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ παίξῃ ἕνα ζωηρὸν εὐθυμον ρόλον, καθ' ἣν στιγμὴν πεθαίνει τὸ παιδί της. Καὶ εἰς τὸ τέλος, ἐνῶ παίζει ἀκόμῃ, ἀκούει ἐκ τῶν παρασκηνίων τὴν εἶδῃσιν τοῦ θανάτου καὶ παραφρονεῖ. Ὑπάρχει εἰς τὸ ἔργον καὶ ἀπόπειρα ἡθοιογραφίας πλα-

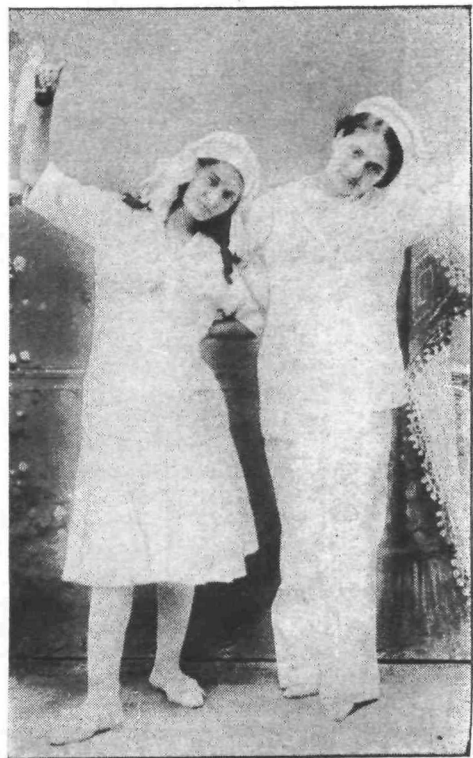
νοδίου θιάσου, δίδοντας παραστάσεις εἰς ἐπαρχιακὸν θέατρον.

Τὸ «Τσακάλι» εἶνε μία ἰδιότροπη γλωσσόκοπανα κυρία, ἥτις παρεξηγοῦσα ἕνα ζωγράφον, ἔχοντα θῆβεν μὲ τὴν ἀνεψιάν της ἐρωτικὰς δοσοληψίας, φλυσαρεῖ ἀκατάσχετος, ὑπενθυμίζουσα τὸ «Καθάρσιο τοῦ Μπεμπέ» τοῦ Φεωδῶ. Ὁ «Πιερρότος» μία αἰσθηματολογία ὑπερμηκυνομένη ἔτιωας εἰς λυρισμοὺς ἐμπνευσμένους ἀπὸ ἀναγνώσεις Γαλλ. ἀριστουργγημάτων τελειώνει μὲ μίαν ἀποκάλυψιν κωμικὴν, διότι ἔξαφνα ὡς κόρη τῶν ὀνείρων τοῦ Πιερρότου ἀποκαλύπτεται ἡ πεθερά του. Συνηθέσταται αἱ ὑποθέσεις αὗται εἰς σατυρικά διηγήματα, αἱ ἀποκαλύψεις δηλ. ἐν χορῷ μετῃμριεσιένων συζυγικοῦ ζεύγους κλπ.

Εἰς τοιαύτας ἐν τοῦτοις ἰσχνὰς καὶ ἐξηγτημένους ὑποθέσεις, ὁ συγγραφεὺς κατόρθωσε νὰ ἐμφυσήσῃ ζωὴν καὶ ἐνδιαφέρον. Καὶ σκηνικῶς καὶ διαλογικῶς τὰ ἔργα του ἐπέτυχαν.

Καὶ εἰς τὰ τρία αὐτὰ ἔργα ἡ κ. Κυδέλη ἔσχε σπανίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ ἐν τάλαντον πολὺμορφον· εἶχε τρεῖς ὥραίαις ἐμφανίσεις.

Ὁ «Ράφλ» ἔργον Ἀγγλικόν, ἐν συνεργασίᾳ γραφέν. τοῦ εἶδους τῶν ἀστυνομικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων πρότυπον χρησιμεύει ὁ Ἀρσὲν Λουπέν. Ὁ Ράφλ εἶνε ἕνας ἀριστοκράτης λωποδύτης ὅστις ἔκλεψεν ἐν περιδέραιον, διαφεύγει τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀστυνομικοῦ, μεθ' οὗ ἀναστρέφεται διαρκῶς καὶ μετ' ἀρκετάς περιπετείαις αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον, κατορθώνει νὰ δραπέτευσῃ. Τὸ ἔργον δὲν εἶχε σκοπὸν ἄλλον ἢ νὰ κεντήσῃ τὸ φιλοπερίεργον τοῦ φιλοθεάμονος κοινοῦ θὰ ἦτο δὲ πολὺ ἐνδιαφερότερος ὁ Ράφλ ἀναγινωσκόμενος ὡς μυθιστόρημα. Τὸν ρόλον τοῦ Ράφλ ὑπεδύθη ἡ κ. Κυδέλη μὲ ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ δεσποινίδες Ἀθανασία καὶ Πολυξένη Ηλέσδα ὡς ἀεροπόροι εἰς τὸ «Πανόραμα».

Ὡς βλάξ

Ὡς ἀπαλλαγέντας

Ν. Παρόδας

εἰς τὸ «Πανόραμα»

La Griffe—τὸ Γράμμα, ὅπως μετεφράσθη, εἶνε ἔργον τοῦ Μπερνστάιν, δηλαδὴ ἐκνευριστικόν, περιστρεφόμενον περὶ τὰς κλοπὰς, περὶ τὰς συμβάσεις, περὶ τὴν φαῦλον πολιτικὴν, μὲ πρωταγωνιστὴν ἕνα παρήλικα πολιτευόμενον τὸν ὅποιον ἀπατᾷ ἡ σύζυγός του εἰς τὸν ποδόγυρον τῆς ὁποίας ἀνοήτως σύρεται καὶ τὸν ὅποιον ἀνηλεῶς ἐξευτελίζει ὁ τῶς ὑφιστάμενός του. Ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὴν ἀγωνιώδη ταπείνωσιν τοῦ πρωταγωνιστοῦ, τὸν ὅποιον ὑπεδύθη θαυμάσια ὁ κ. Βονασέρας, μαρτυρήσας κυριολεκτικῶς ἐπὶ σκηνῆς κατὰ τὰς δύο τελευταίας πράξεις.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων, ἀεῖζουν ἰδιαιτέρας μυσίας ἡ «Σαπφώ», ἐξηγμένη ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Δωδέ, ὁ «Μάγος» τοῦ Bisson καὶ Senal, οἱ «Νεοσύλλεκτοι τοῦ ἔρωτος» τοῦ Coolus — χαριστάτη κωμωδία—ὁ «Μαρκήσιος Πριολᾶ» εἰς τὸν ὅποιον πρωταγωνιστῇ ἐπιτυχῶς ὁ κ. Βονασέρας, ἐπαυελήφθη δὲ ἡ «Ἀγνωστος» πλειστάκις.

Ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία τοῦ θιάσου ἦτο ἡ συνεργασία τοῦ κ. Θωμᾶ Οἰκονόμου, ὅστις ἐπαίξε θαυμάσια εἰς τοὺς «Βρυκόλακας», εἰς τὴν «Διπλὴν Ζωὴν» τοῦ Στίβενσον καὶ εἰς τὴν «Νόραν» τοῦ Ίψεν. Ὁ κ. Οἰκονόμου ἐχρησίμειυσεν ὡς τὸ ἀντίδοτον τῆς ἐπιθεωρησεμανίας, ἥτις ἠπειλήσε σχεδὸν νὰ κλείσῃ, καὶ αὐτὸ τὸ θέατρον τῆς Κοτοπούλης.

Ὁ κ. Οἰκονόμου ἀπέρχεται δυστυχῶς εἰς Γερμανίαν.

Θέατρον Κοτοπούλῃ.

Ὁ κ. Ἰωσήφ εἶχε τὴν δευτέραν — μετὰ τὴν ἀείμνηστον τετραλογίαν τῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων — ἀποτυχίαν. Οἱ «Γάμοι μετ' ἐμποδίων» ἢ μᾶλλον τὰ «Ἐμπόδια μετὰ γάμων», εἶναι μία πλῆκτικὴ καίτοι πολὺπλοκος κωμωδία, ἡ ὁποία ἀρχίζει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκτυλίσσεται εἰς τὸ Φάληρον καὶ τελειώνει εἰς τὸ Τατάι. Τοιοῦτοτρόπως ὁ κ. Ἰωσήφ εἰσάγει εἰς τὸ θέατρον τὸ δύκτιον τῆς συγκοινωνίας καὶ μόνον τῆς ἐπικοινωνίας δὲν κατόρθωσε νὰ ἐπιτύ-

χῃ μὲ τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον ἐκαινοτόμησε, καθιερώσαν τὴν διὰ χειροκροτημάτων... ἀποδοκιμασίαν.

Αἱ «Σπίθες ποῦ σδύνουν» ἔσδυσαν μοιολογῶντι τὰς ἔγραφας μίᾳ Αὔρα, ἡ κ. Θεοδωροπούλου. Ἀτυχὴς ἀπόπειρα ἡθογραφίας ὑπὸ κυρίας, ἡ ὁποία ἐξῆλθε διαρκῶς ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ἀναστρεφόμενη Σοπὲν καὶ Μπετόβεν. Οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ — οἱ δυστυχεῖς τί ἐτράδῃξαν ἐφέτος! — ἐπιστρατεύθησαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ σπῖθες δὲν ἐφώτισαν τοὺς θεατὰς, οὔτε τὸ ταμεῖον, τὸ ὅποιον ὑπέστη ἱκανὴν ἀσάριαν. Ὑπῆρχε καὶ μουσικὴ τοῦ κ. Μαρσίκ κριθεῖσα ἀκατάλληλος.

Τὰ λάθη τῆς ὁσίας: Ὁ γράψας — νέος τὴν ἡλικίαν, Ζακύνθος, ἀγνωστος εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, παραδοῦχος, Τόττος Δαμιῆρας τὸ νομα. Φάρσα μὲ μεγάλῃν γοργότητι σκηνῶν, γαλλισμοὶ ὕποπτοι, πολλὸς θόρυβος διὰ τὸ τίποτε. Ὁ συγγραφεὺς ἐπλήρωσε ἢ μᾶλλον συνεπλήρωσε τὰ ἔξοδα τῆς παραστάσεως διὰ τὰ λάθη τῆς ὁσίας... Τέχνης. Ἡ κριτικὴ ἐν τοῖς τοῖς ἐφάνη πλέον τοῦ δέοντος δυσμενής, ἴσως διότι δὲν εἶνε δημοσιογράφος ὁ συγγραφεὺς.

Ἡ φάρσα τοῦ κ. Μωραϊτίνῃ «Τὸ τσάι τῆς Νίτσας» εἶναι μία σάτυρα κατὰ τῆς τάσεως τῶν λαϊκῶν κορασιῶν ὅπως μιμνῶνται τὰς ἀριστοκρατίδας. Ἡ ὑπόθεσις πολὺ καλὴ καὶ ἐκμεταλλεύσιμος ἀτυχῶς ἐγράφη μὲ κάποιαν ἀτασίαν καὶ διασώζει μὲν τὸ σπινθηρίζον πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ἡ πλοκὴ εἶναι ἄτεχνος. Ἐπρεπε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα χαρακτῆρα — καὶ τὰ πρότυπα τοιοῦτου εἶδους κορασιῶν ἀφθονοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν μας — ἀφοῦ ἄλλως τε εἶχε τὸ ἔργον του καὶ ἠθικὸν συμπέρασμα διὰ τῆς γελοιοποιήσεως τῆς ἡρωίδος καὶ τοῦ σωφρονισμοῦ διὰ τῆς ἀγορᾶς μιᾶς ραπτομηχανῆς. Ἀλλ' οὔτε ἡθογραφία, οὔτε κωμωδία ἦτο τὸ «Τσάι τῆς Νίτσας» ἀλλὰ φάρσα, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καλλιτέραν τύχην.

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη ἥτις ὑπῆρξε ἡ σημαιοφόρος τῆς πολιτογραφήσεως παρ' ἡμῖν τῶν «ἀσέμνων» κωμω-

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

διών», υπέστη διωγμὸν ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας, ἥτις ἀπηγόρευσε τὰ «Χάπια τοῦ Ἡρακλῆ», τὴν «Ξεχωριστὴν κρεβατοκάμαρα», τὸ «Μαυτόριον τοῦ Ταντάλου» καὶ ὅλα τὰ τοῦ αὐτοῦ φυράματος αἰσγρά κατασκευάσματα. Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἐξυγιανθῇ ἡ ἑλλ. σκηνὴ ἀπὸ τὰ μολύσματα, τὰ ὅποια πιθανὸν νὰ ἐνδυναμώσουν τὰ ταπεινά τῶν θεάτρων, ἀλλ' ἐκνευρίζουν καὶ κλονίζουν τὴν ἥθικην ὑπόστασιν τῶν ἀκρεατῶν. Τὴν αὐτὴν τύχην ὑπέστη καὶ ὁ νέηλος «Γαρταρίνος ποῦ γλεντᾷ» εἰς τὸν θίασον τῆς Κυδελλῆς, ἥτις ὅμως ἀν' ἀναδιόβην ἐνίστε ἀπηγορευμένους καρπούς δὲν μετέχει ὅμως τῶν παραστάσεων.

Ἐκ τῶν ἐνῶν ἔργων τῶν παρασταθέντων ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς δ. Κοτοπούλῃ, τὸ ὑραιότερον, καλλιτεχνικώτερον ἦτο ἡ «Κοκέττα» τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Τραβέρσι. Κομικὸν μὲ πολὺ ψυχαγωγικὰς σκηνάς, μὲ πλοκήν—καίτοι ἀπλήν—ἐλκυστικήν, μὲ διάλογον χαριτωμένον καὶ λεπτότατον πνεύματος, μὲ συμπέρασματα ἀμειλίκτως ἀληθῆ. Μία πρωτοτυπία τῆς φιλαρέσκου, ἀλλὰ καὶ σκληροκόρδου, τῆς μάταιοδόου, ἀλλὰ καὶ ἡθικῆς γυναικός, ἥτις ζητεῖ νὰ συσχεύσῃ γύρω τῆς ὅμιματα τοῦ κάλλους τῆς, παίζει μὲ αὐτά, τὰ ἐξερεθίζει καὶ ἐπειτα τὰ ἐξευτελίζει, τὰ σύρει αἰχμάλωτα τοῦ ποδογύρου τῆς, ἀλλὰ ταπεινοῦται εἰς τὸ τέλος ὁ ἐγωισμὸς τῆς καὶ συντρίβεται ἡ ἐπιπολαίότης ἀπὸ ἑνα ἐξυπνότερόν τῆς ἄνδρα. Τὸ ἔργον καὶ φιλολογικῶς καὶ σκηρικῶς εἶναι ὑραιότατον, αἰσθάνεται δὲ ὁ ἀκρατὴς ἀληθινὴν λύπην διότι τελειώνει. Θὰ ἤκουέ τις καὶ τετάρτην πράξιν χωρὶς κόπον, τὸ τέλος μάλιστα ἐξαρρικὸν καὶ ἀόριστον δίδει τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν τελειώνει ἐκεῖ τὸ ἔργον. Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς εἶναι καλλιτέχνης καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὰ ἀναπαραστήσῃ ὅλα ἐπὶ σκηνῆς. Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ οἱ λαβόντες μέρος ἐπαιεῖαν πολὺ καλὰ. Ἡ Κοτοπούλῃ ὡς κοντέσσα ὑπῆρξεν ἀμίμητος· ὅλον τὸν ρόλον τῆς ὅστις ἦτο πολὺς τὴν ἑκτάσιν καὶ δύσκολος τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπαιεῖ μὲ πολλὴν χάριν καὶ δύναμιν καὶ ρυθμικότητα. Ὁ κ. Παπαγεωργίου, ὡς καλλιτέχνης, διηρμήνευσεν ὅλας τὰς διακυμάνσεις τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους, ὁ δὲ Μυράτ ὡς θετικιστὴς ἔδειξε ἔλλην τὴν ψυχραιμίαν καὶ εἰρωνικὴν ἀντίληψιν ἐνὸς ἀνθρώπου πεπαιγμένου καὶ ἀνθισταμένου εἰς τὰ ὑπολα παίγνια μιᾶς κοκέττας. Ἡ μετάρρασις ἐκλινε πρὸς τὴν μαγληαρήν. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἡ λέξις καλλιτεχνισσα, δηλ. καλλιτέχνης. Τοιαῦτα πραξικοπήματα εἶνε ἱκανὰ νὰ μειώσουν καὶ τοῦ ὅλου ἔργου ἀκόμην τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν.

Δύο ἐξυπνότατες φάρσες Γαλλικαί—«Βρὲ τὸν τυχερό»—καὶ τὸ Νο 18—ἐπαίχθησαν ἐπιτυχῶς. Διὰ μίαν μόνην ἐσπέραν ἐδόθη τὸ ὑπέροχον ἔργον τοῦ Τζακόζα «Σὰν τὰ φύλλα».

Τόλμημα ἐχαρκτηρίσθη ἡ ἀπόφασις τοῦ κ. Μυράτ νὰ ὑποδῇ τὸν περιλάλητον Συρανὸν ντὲ Μπερζεράκ, τὸν ὁποῖον ἐνεσάρκωσεν ὁ Κοκλέν. Ἔργα ὅπως ὁ ἥρωας τοῦ Ροστάν, ὁ ἥρωϊκὸς ἀλλὰ καὶ μυταρὰς Γασκῶνος, αὐτὴ ἡ ὑπέροχος ἱλαροτραγωδία, ἥτις ἀντικατοπτρίζει τὸ πνεῦμα μιᾶς ὀλοκλήρου Γαλλικῆς ἐποχῆς ἀπαιτεῖ πολλὰ τὰ ὅποια λείπουν ἀπὸ κάθε θιάσου Ἑλληνικόν. Ὁ κ. Μυράτ—διότι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχον δευτερεῦον μέρος—κατέβαλε προσπάθειαν λίαν φιλοτιμους, ὑπερβάλων τὰς δυνάμεις τοῦ καὶ ἔκαμνεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ. Δὲν ἦτο βέβαια δυνατόν νὰ φθάσῃ τὴν τελειότητα, ἀλλὰ καὶ δὲν παρουσιάσθη ὁ Συρανὸς ὡς παρωδία, ἀλλ' ὡς μία ἱκανοποιητικὴ προσπάθεια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἔλειπεν ὁ πλοῦτος τοῦ διακόσμου καὶ ἡ ἀνταξία τοῦ πρωτοτύπου μετάρρασις.

Ὁ «Συρανὸς» ἐπανελήφθη πολλάκις, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι τὸ κοινὸν γνωρίζει καὶ ὑποστηρίζει τὰ ἀξία λόγου ἔργα.

Ἡ ἀπερέττα τοῦ κ. Λαγκαδῆ ἀφοῦ κατεσπάραιξε τὸν «Ἔρωτα τῶν Ἀθηναίων» διωδεκάκις εἰς τὴν μάνδραν τῆς ὁδοῦ Πατησίων, τὴν καλονομένην «Ἀλάμπρα» καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ θεατρῶντος ἀπελήθη κατὰ τρόπον ἀνοίκειον ἡ κ. Σοφὴ Κωνδύλη διέκυψε τὰς παραστάσεις τῆς. Ἦτο καιρὸς πλέον. Ἡ κ. Κωνδύλη ἀμέσως προσελήφθη ἐπὶ τῆς ἀπερετίτας Παπαϊωάννου, ἥτις παίζει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Τὸ «Ραβῆσι» ἐπεζώρησε ἐπὶ τέλους μετὰ τὴν 257 παραστάσιν εἰς τὰ «Σκαπανίκια» τοῦ νεοφανοῦς ἐπιθεωρησιογράφου κ. Κοπακάζη, τὰ ὅποια ἤδη ἐπερβάντα τὴν 409ν παραστάσιν, ἐπεζώρησαν καὶ αὐτὰ εἰς τὸ νέον Ραβῆσι τοῦ 1912.

Ἀρρελλεται ἡ παράστασις ἔργον εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως, γραφέντος ἐπὶ δύο παιδίων. Τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης προέλαβε καὶ ἔδωσε μίαν διὰ προσελήψεων μιχοσοικικὴν παράστασιν, τὴν «Ἐξοδὸν τοῦ Μεσολογγίου», ἐπισηθεῖσαν ἀπὸ ἑνα δεκαετῆ Παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἔφερε ὅχι τὰ ῥάσα τὸν ἀλλὰ τὰ πανταλονάκια τὸν ἐπὶ σκηνῆς, συνεργοῦντος καὶ τοῦ ἐννεαετοῦς υἱοῦ τῆς Κυβέλης, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ἡ μᾶλλον παρόστησε κομωδίας... ἰδιὴν τὸν. Καὶ εἰς ἀντίθετον.

Προετοιμίζονται νέα ἔργα. Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης «Ὅταν λείπῃ τὸ χοῦμα» δράμα κοινωνικὸν τριπρακτὸν τῆς Ἀνίδος Ἐυγενίας Ζωγράφου.—Φοιτῆς ἔμμετρος κομωδία Γ. Πολέμη.—Οἱ «Νεόπλῳτοι» κοινωνικὸν δράμα τρίπρακτον, τοῦ κ. Ν. Μαροῦλλου, μετέχον τοῦ Ἀβερωφείου διαγωνισμοῦ.—Τοῦ Ζενάο, Μέλ-γάλα.—Ἡ παρωμία, τῶν Sibhane καὶ Gascogne.—Ἔργα τῶν κ. κ. Δημητριοκαποῦλου, Βώκων καὶ Ἀσποῖα.—Μάνας πόρος, δράμα τοῦ κ. Ταβουλίου.—«Τοισέγγει» ποιητικὴ τραγωδία τοῦ κ. Παϊαμᾶ.—Ἡ «ἠθικὴ» κομωδία.

Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλῃ ἐτοιμίζονται τὸ «ἐπάγγελμα τῆς κ. Γογορέ» τοῦ ἁγγλον συγγραφέως Bernard Shom.—Ὁ «Ἀσιδεὺς» τοῦ Ροστάν κατὰ μετάρρασιν τοῦ κ. Δημητριοκαποῦλου.—Ἡ «Ἰφγένεια» τοῦ Μορεάς.

Ὁ «Σαμψών» τοῦ Μπερστάιν ἐδόθη εἰς τὰ «Ὀλύμπια» πρωταγωνιστοῦντος τοῦ κ. Φύρατ, πρῶτον διαπλάσματος τὸν ρόλον αὐτὸν ποῦ ἡμῖν. Προσέχως τὸ «Κασρέ», σάντρα μὲ πολλὰ ἄσματα.

Εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης θὰ παιχθῇ ἡ «Γκιονλὰρ», δράμα πρωτότητον τῆς γνωστῆς Κιοκασίας ποιητικῆς Τεὸ Σατίνσκα. Ἀναπροσίσταται ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ δράματα τῶν Γιδιζικῶν χωρῶν. Ἡ «Γκιονλὰρ» μετ' ἐπιτυχίας ἐπαίχθη εἰς Κωνσταντὶν καὶ ἤδη παίζεται εἰς Παισιόους, εἰς τὸ θέατρον Ἀντονάν.

Τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα ἀνασταθῆν ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ.κ. Θ. Σακελλαρίδου καὶ Ἀλ. Κυπαρίση, ἤρξατο τὰς παραστάσεις τὸν εἰς τὸ «Πανελλήνιον» μετὰ τὴν «Περσιζέ». Εἰς τὸν θίασον μετέχον ἡ ὑνίφωνος κ. Ἀο. Κυπαρίση, ἡ κ. Ρεβέκα, ὁ βαρύτονος κ. Σακελλαρίδης, ὁ ὀξύφωνος κ. Μωραΐτης, ἡ δεσποινὴς Βουσιζῆς Παντοπούλου καὶ ἄλλοι. Τὸ μελόδραμα θὰ δώσῃ ἐνέα ἔργα, μετὰ τῶν ὁποίων «Τὸ μαγεμένον γεφύρι», ἔργον τοῦ κ. Σακελλαρίδου καὶ ἡ «Κόρη τοῦ βουνοῦ».

Ἡ κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου καταρτίσασα ἴδιον θίασον θὰ δώσῃ μερικάς παραστάσεις εἰς τὸ «Ἀθήναιον». Ἦρξατο μὲ τὴν «Μήδειαν». Οἱ θαυμασταὶ τῆς—καὶ ὑπαρχον ἀκόμην πολλοὶ—μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦν τὴν δράσιν τῆς πάλαιμαχον, ἀλλ' ἀκαταβλήτων πρωταγωνιστίας.

Ὁ «Κινηματογράφος» ἀνακαινισθεὶς θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ «Συντάγματος».

Τὰ «Ἀνορθωτήρια» νέα ἐπιθεωρησις τῶν κ. κ. Χατζηγεωργίου καὶ Γκαστὴ ἐδόθη εἰς τὸ «Ἀθήναιον».

Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἐπαίχθη τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ Μπατάϊν «Τὸ τέκνον τοῦ ἔρωτος», τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ Παρίσι τὸν Φεβρουάριον 1911 μετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν.